

STUDIUL 6

MOARTEA LUI HRISTOS ȘI LEGEA

Comentariu de Alejandro Bullon

Dragul meu prieten, în acest studiu vom analiza un aspect cu privire la care mulți creștini sunt confuzi. Unii dintre ei, deși sunt sinceri, mărturisesc că, datorită morții lui Isus Hristos, ascultarea de Cele zece porunci nu mai este necesară. Conform celor spuse de ei, Decalogul a fost răstignit pe cruce. Ai câteva texte în Biblie, în special în epistolele apostolului Pavel, pe care doar lecturându-le într-un mod superficial ar putea să te facă să crezi acest lucru.

Înainte să studiem aceste texte, cred că este indicat să înțelegem contextul în care a scris Pavel. El se adresa unei biserici creștine în formare, în care majoritatea membrilor erau evrei convertiți la creștinism și mulți dintre ei erau contaminați de învățătura și atitudinea fariseică; dădeau o mare importanță literei Legii, dar neglijau spiritul ei, principiul care se „ascundea” în miezul cuvintelor Legii. Despre acest lucru am discutat și în studiile anterioare.

Isus a venit pe pământ pentru a umple de viață această „literă moartă”, necăutând în niciun moment să desființeze Legea lui Dumnezeu, nici prin viața Sa, nici prin cuvintele sau faptele Sale și nici măcar prin moartea Sa. El a venit ca să dea sens unei litere moarte. Acest lucru încearcă să facă și Pavel prin scrierile sale, pentru că problema fariseismului continua să existe, chiar și pe vremea lui.

Să citim câteva texte care se găsesc în Romani 7,1-6. Vom analiza textul pe părți

¹ *Nu știți, fraților, căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea, că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el?*

Așa își începe Pavel raționamentul. În primul rând, el caută să le aducă aminte că vorbea unor oameni care cunoșteau Legea, ei fiind evrei convertiți la creștinism. Problema lor era că această cunoaștere a lor se limita doar la literă, la formă. Ei împlineau Legea și o urmau, erau ascultători, dar numai în ceea ce privește aspectul exterior. Ei nu comiteau adulter, dar inima și mintea lor erau un cuib de gânduri necurate. Cam aceasta era și problema tânărului bogat; era curat în exterior, păzea Legile pe din afară, dar în inima sa Isus nu avea loc, ci doar bogățiile.

În versetele 2 și 3 din același capitol, Pavel se folosește de ilustrația căsătoriei pentru a se face înțeles. Atâta timp cât soțul este în viață, apostolul afirmă că soția „aparține” soțului. Dar atunci când acesta moare, soția este liberă vizavi de legea căsătoriei și se poate căsători cu o altă persoană.

În versetul 4 Pavel concluzionează:

⁴ *Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea, ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem rod pentru Dumnezeu.*

Acesta este versetul pe care mulți dintre creștini îl înțeleg greșit. Ei spun că din text reiese destul de clar că, prin moartea Sa, Isus, ne-a izbăvit de sub imperiul Legii. Astfel, poruncile nu mai sunt obligatorii.

Să citim versetele 5 și 6:

⁵ *Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte.*

⁶ *Dar acum am fost izbăviți de Lege, și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.*

Aici, apostolul Pavel nu face decât să sublinieze, să scoată în relief două stiluri de viață diferite. Înainte să Îl cunoaștem pe Hristos și să acceptăm moartea Sa în favoarea noastră, eram robi ai firii pământești, urmând „patimile păcatelor”. Dar acum, spune Pavel, „am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta, care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă”.

Toți cei care am murit, suntem morți; dar față de ce? Am murit față de firea pământească, iar aceasta înseamnă că suntem liberi față de Lege, adică față de regimul vechi al literei. În consecință, acum putem sluji într-un duh nou, în noua viață pe care am primit-o. Aceasta vrea să spună Pavel. Isus nu a venit să anuleze Legea, ci să ne elibereze de robia care făcea din noi sclavii împlinirii literei Legii, uitând de spiritul ei.

Isus spune că Legea nu trebuie să fie scrisă doar pe table de piatră, ci și în inimi de carne. El nu vrea ca împlinirea Legii să fie formalism, ci împlinire din inimă. Cel care ține Legea pentru că așa trebuie, va evita să comită adulter crezând că este de ajuns. Cel ce ține Legea pentru că Îl iubește pe Isus, nu va comite adulter și nici nu va privi o altă femeie ca să o poftască. Cel care trăiește conform literei, nu va omorî pe nimeni, dar cel ce trăiește în spiritul Decalogului, nu numai că nu va omorî, dar va și iubi pe aproapele său ca pe sine însuși.

În partea a doua a studiului vom analiza sensul cuvântului „condamnare”. Vom citi textul din Romani 8,1.2:

¹ *Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemmurile firii pământești, ci după îndemmurile Duhului.*

² *În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.*

Toți cei care cred că moartea Mântuitorului ne-a eliberat de ascultarea față de Lege, folosesc acest text pentru a afirma că legea Duhului ne-a eliberat de legea păcatului. Aceasta ar însemna că nu există nicio condamnare pentru cei ce sunt în Isus Hristos. Tot ei spun că harul este legea Duhului și Cele zece porunci reprezintă legea firii. Aceasta nu este decât o interpretare arbitrară, în afara oricărui context biblic. Nu are nicio legătură cu Sfânta Scriptură, deși unii, citind doar acest text biblic, ar înțelege așa.

Pentru a putea pricepe ce vrea Pavel să ne transmită, este necesar să citim tot capitolul 7 și mai departe, capitolul 8. În aceste condiții tabloul va fi întreg.

Pavel nu vorbește despre principiile Sfintei Legi a lui Dumnezeu, ci de cele două feluri de legi care guvernează ființa umană. Prima este legea firii, acea tendință păcătoasă pe care o avem încă de la naștere. Roadele ei nu sunt altele decât roadele firii pământești, adică păcatul. A doua porunca este Legea Duhului, care ne ajută să mergem după îndemmurile Duhului, producând roadele Duhului.

Orice persoană care cunoaște litera Legii, dar nu-L cunoaște pe Cel care a dat Legea, nu face decât să umble în faptele firii. Pe când cel care Îl cunoaște pe Isus și Îl acceptă ca Mântuitor, va umbla după îndemmurile Duhului. Pavel subliniază clar acest lucru în Galateni 5,16-18:

¹⁶ *Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești.*

¹⁷ *Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.*

¹⁸ *Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege.*

Pavel nu spune că Legea nu mai există pentru că suntem conduși de îndemnul Duhului, ci că nu mai suntem supuși Legii, adică nu mai suntem ca niște sclavi. De ce? Pentru că cei care nu-L cunosc pe Isus nu pot fi conduși de Duhul lui Dumnezeu, ci sunt conduși de firea pământească, iar Legea lui Dumnezeu îi condamnă. Legea va condamna tot timpul pe călcătorul de lege, niciodată pe cel care ascultă. Condamnarea nu există doar pentru cei ce sunt în Isus Hristos.

În a treia parte vom discuta despre puterea Legii. Avem două texte care pun din nou în încurcătură pe mulți creștini. Primul este în 1 Corinteni 15,56:

⁵⁶ *Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea.*

În ce sens Legea dă putere păcatului?

Pentru celălalt text ne întoarcem la Romani 7,5:

⁵ *Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre, și ne făceau să aducem roade pentru moarte.*

Iar aici ne putem întreba: în ce sens Legea ațâță păcatul?

Să mai citim câteva texte: Romani 7,8-11:

⁸ *Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin porunca tot felul de poftes; căci fără Lege, păcatul este mort.*

⁹ *Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit.*

¹⁰ *Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea.*

¹¹ *Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și prin însăși, porunca aceasta m-a lovit cu moartea.*

Ce vrea să spună că fără Lege păcatul este mort? Toate aceste aparente incoerențe dispar atunci când înțelegem scopul Legii. Scopul Legii este să descopere păcatul. Romani 7,7 afirmă:

⁷ *Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftesi!*

Legea definește păcatul, demonstrează că un anumit lucru este păcat. Cum ai fi știut că a fura este păcat, dacă Legea un ți-ar fi spus? În acest sens Legea dă putere păcatului; ea îl demască. Dacă nu ar fi existat Legea, păcatul ar fi fost mort, nu ar fi existat; cine ți-ar fi arătat ce este păcat și ce nu?

Pentru cel ce păcătuiește, păcatul îi este fatal. Pavel afirma că același precept de lege care ar fi trebuit să-mi dea viață, m-a trimis la moarte.

Să trecem la partea a patra, unde vom vedea la ce nu folosește Legea. Deci am văzut că ea poate să demască păcatul, dar, privind alt aspect, ea se dovedește a fi inefficientă. În ce aspect? Să citim în Faptele Apostolilor 13,39:

³⁹ *Și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.*

Deci Legea este incapabila să salveze, să ierte și să îndreptățească, pentru că scopul ei este să ne arate păcatul și să ne transmită nevoia de Isus Hristos. Pentru acest motiv Pavel spune ca

Legea este un îndrumător către Hristos. Deci scopul final al Legii este Hristos. Iar dacă vorbim despre scopul harului, acesta este de a ne salva. Dacă inversăm scopurile, ne vom confrunța cu mari probleme.

Aș vrea să-ți dau un exemplu. Scopul urechilor mele este de a auzi și al ochilor, de a vedea. Dacă eu aș vrea să aud cu ochii și să văd cu urechile, aș experimenta o confuzie teribilă. Așa că lucrurile sunt clare: Legea demască păcatul, iar harul salvează, mântuiește.

Dacă vreau să mă salvez ascultând de Lege, voi cădea în legalism. Pe de altă parte, dacă eu cred că sunt salvat prin har și că Legea a fost desființată, trec de partea liberalismului ieftin, numit libertinaj.

Pavel este categoric atunci când vorbește despre ineficacitatea Legii privind mântuirea. Citim în Galateni 3,10,11:

¹⁰ *Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.*

¹¹ *Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, prin Lege, este învederat, căci cel neprihănit prin credință va trăi.*

Această frază: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă” se găsește în Deuteronom 25,26. Și în Vechiul Testament cel ce vroia să se salveze prin Lege, găsea indicii că străduința lui este zadarnică. Mântuirea în Vechiul Testament era în totalitate prin har, ca și în Noul Testament.

Blestemul Legii este doar pentru cei care sunt sub condamnarea Legii. Iar cei ce sunt sub condamnarea Legii sunt doar cei ce încalcă Legea. În cazul în care conduc pe autostrada respectând limitele de viteză, nu sunt sub condamnarea legii, deși legea există. Așa că oricine se ascunde în brațele Mântuitorului și trăiește prin harul Său răscumpărător, respectând Legea, nu va fi condamnat de Lege, chiar dacă aceasta este în vigoare.

Harul lui Isus este cel care ne salvează din păcat, iar dacă există păcat, există și o Lege. Dacă nu ar fi Lege, nu ar fi păcat; și dacă nu ar fi păcat, din ce ne-ar salva Isus? Nu-i așa că lucrurile sunt clare?

Binecuvântarea lui Dumnezeu să te însoțească!